

beschikt heeft. Men kan hier blijven zeggen, dat de onenigheid tot vechten toe gegaan is. Ook is de president verplicht geweest de vergadering voort te zetten, om de gemoederen tot bedaren te brengen. De oorzaak dezer onenigheid was deze. De geheime vergadering had den vorigen dag, even voor het scheiden een besluit genomen van den volgenden inhoud: de kamer besluit, dat niemand, onder geen voorwendsel hoegenaamd, het woord zal kunnen vragen noch over de artikelen, noch over de considerans, noch over het stellen der kwestie, noch over een beroep op het reglement, maar dat men zich zal hebben te bepalen tot eene eenvoudige stemming, zoo over het eenige artikel der voorgedragen wet (tot aanneming der 24 artikelen) als over de considerans en het geheel van het concept.

De heer Piron begeerde, in weerwil van dit besluit, het woord, zeggende hoofdzakelijk, dat hetzelfde op zijn vertrek uit de vergadering genomen was en hij het alzoo voor zich niet verbindend achtte. Ook de heeren Gendebien, A. de Bronckere en vele andere leden begrepen met geweld het woord, hetwelk de president even afstrijfend weigerde, midden onder het getier hoorden men den heer Piron uitspreken: „Men moege met mij doen wat men wil, men moege mij ter daats uitwerpen, maar mijn oogmerk blijft, om de tribune te beklimmen, en in de stad bij stoot derwaarts, maar werd door den heer F. de Merbils wederhouden.

De vergadering na verloop van ruim vijf kwartier uurs weder geopend zijnde, begon de president met te zeggen, dat het besluit van gisteren, door de kamer te midden van het gewoon gedruis bij de sluiting dier zitting genomen, en dus de eigenlijke uitslag der deliberation hem ontsaapt was, waarom hij dan nu geene wraagheid vond, om den heer Piron het woord te gunnen, dewelke dan ook na verhooren van de door hem betoonde drift aan den president en aan de vergadering gevraagd te hebben, eene lange redevoering tegen het geheim behandelen der 24 artikelen uitsprak, dewelke hij eindigde met de zeer veezame, volbrekt met al het vorige niet in verband staande berigt aan de vergadering made te deelen, „dat hij in de conruten gelezen had, dat de conferentie niet met de zaken van Griekenland bezig heeft.

Naar de heeren de Rohan, Gendebien, A. Rodenbach en Seron nog over een beroep op het reglement gesproken hadden, ging de vergadering tot het stemmen over de voordragt tot het aannemen der 24 artikelen over, met 59 stemmen tegen 38, voor de aanneming.

Twee leden, de heeren de Rohan en Nathomb, hebben geweigerd, hunne stem te geven; doch, door den president daartoe ingevolge het reglement, de redenen van deze hunne weigering ontvankelijk.

Deze zitting is ten twee uren afgelopen geweest.

Ook de senaat heeft gisteren, 1 November, eene openbare zitting gehouden, in welke nogmaals niet veel belangrijks is voorgevallen. Het besluit wegens de 24 artikelen, op denzelfden dag door de afgevaardigden genomen, is in deze zitting ingekomen en gelezen. Dit besluit is, ten fine van onderzoek en rapport, in handen eener commissie van vijf leden gesteld, zijnde de heeren Vilain XIII, de Sars, Pélissier, Degorge-Lagrangé en Moreghem (de vader).

Van ons eene goede bron weten wij, dat de voornaamste beweegredenen van de niet aanneming der 24 artikelen door koning Willem, de volgende zijn:

1°. Dat het deel van Luxemburg, aan den koning van Holland gegeven, in ruiling van het gedeelte van Luxemburg dat aan België is gegeven, onvoldoende is.

2°. Dat de schuld kwalijk verdeeld is: België moet er een grooter deel van dragen.

3°. Dat de 24 artikelen geen genoegzamen waarborg geven voor de nakoming van het vredes-tractaat van de zijde van België.

Koning Willem heeft verklaard, dat hij nimmer in het minst van deze punten zou afwijken.

(Courrier).
— De heer de Sauters en consorten zijn gisteren morgen, door de justie, met algemeene stemmen vrijgesproken.

De engelsche vloot lag den 31sten oktober in het gezigt van Olanda. Zij zal het anker voor het land van Cadsand werpen.

FRANKRIJK.

Paris, den 30sten October.

De heer Franchesi, wissel-agent, door de rijzing in de fondsen zwaar geleden hebbende, is heden eensklaps verdwenen; deze man is een nieuw slagtoffer van den speculant Guvart, die 300,000 fr. aan renten van hem geclaimd had, en die, uit vrees dat dezelve hem niet bij de likwidatie zoude geleverd worden, aan dezen agent zijn vragemen had te kennen gegeven om dezelve te excompteren. De heer Franchesi geen uitstel zoekende van het verschil, van de cours van 50 fr., te kunnen dekken, heeft Paris verlaten. Hij was algemeen geacht en men is ongerust over zijn lot.

— Een onzer dagbladen meldt, dat er van gesproken wordt, om aan den heer Lafitte een jaarlijkse rente, onder den naam van burger-belooning toe te kennen. Volgens hetzelfde dagblad, zou het met de zaken van den geachten gedeputeerden op zulken goeden voet niet staan, als hij vroeger gekoofd had.

Men weet dat de heer Lafitte kort voor de revolutie van juli een vermogen van ongeveer dertig millioenen bezat.

— Onze correspondent van Madrid meldt ons, dat de boeing nog altijd bedierig is, ten gevolge de aanvallen van de frost.

— De jonge Tristan de Montholon, zoon van den prins de Neapoleon op het eiland St. Helena verzeld heeft, te Orléans in het leger te Algiers gestorven, ten gevolge zijner taarjke wonden, hij was 19 jaren oud.

Heden, uit hoofde van den zondag, geene fondsen gekoofd.

D U I T S C H L A N D.

Frankrijk, den 27sten September.

Brieven, die geloofwaardig schijnen, melden, dat de opstandige Bosniakken den turkischen grootvisier bij Bescova geslagen en hem naar Macedonie gedreven hebben, op welken berisping hij van den Sultan bereid kreeg om vijftien duizend man met geschut en munitie te zenden, ten einde er te waken voor het behoud van het land, die in groot gevaar gebragt was. Hierdoor was zijn oogmerk verzwakt, dat het onmogelijk werd iets met eenige goed gevolg tegen de Bosniaks te ondernemen, en derhalve werd hij te rade gesteld, om te onderhandelen. Ook de opstandelingen waren hierin niet gaar, doch niet zeer gematigd in hunne eischen, daar zij het bedrag van anderhalf miljoen piasters voor schadevergoeding van eenige oogen het handhaven van de zaken in statu quo in Boensie en verzoeken voor den pacha van Scutari, Mustapha, vorderden. De grootvisier hoopte doch te vergeefs, om voortdurend voortaan de Bosniaks te krijgen, en zag zich genoodzaakt, wilde hij hen verhinderen om naar binnen 's lands door te dringen, die eischen in te willigen, en onder behoudens de goedkeuring van den Groeten heer. De Sultan begon bij Restani op de grenzen van Macedonie en greed de Bosniaks binnē te rukken, zoo de Porte de geschuten overhandigt, niet moogt bekrachtigen, terwijl een korps naar Scutari en Mustapha om Mustapha te ontzetten.

Aan de Redactie der Nederl. Courant, 27 Sept. 1849.

In Urd. blad van den 28sten dezer, is een artikel geplaatst over eenige aangelegenheden der Artillerie gehandeld, waaraan de redactie van dit blad veel waarheid voorkomt, is het tevens niet te ontkennen, dat de handstelling des briels onjuist is. Ter voorkoming van een dergelyk incident, zoude Urd. mij met de plaatsing des voornamen velders zeer verplijden.

Het komt mij en allen, die met mij den bevestigden brief gelezen hebben, voor, dat het doel des schrijvers was te bewijzen, dat de artillerie een niet, geen andere korpsen, behoort te zijn.

Op de stelling zelve leit ik, merendeels, dat de artillerie een niet, geen andere korpsen van het leger, geene bijzondere bevoegdheid te pas. Ik kan te dezer plaatse niets beters denken, dan de volgende regels van Goussier over te nemen: „... l'artillerie, dans les armées, est une arme de la guerre, elle est destinée à servir dans les batailles, l'artillerie s'imaginant qu'en elle résident la force et les grands moyens de destruction, les ingénieurs de leur côté se cubent de la guerre, dans leurs travaux et dans leurs tranchées, et dans l'armée la voyant dans des reconnaissances de terrain, dans les opérations locales, prétentions toutes fausses, quand elle veut s'occuper de toutes preuves d'ignorance et de la rareté des grands succès, elle se rappelle cet apôtre, où le bras, l'œil, la main, l'oreille, et le mot, qui suis le corps, en moi résident tous les moyens de succès et de l'utilité.“ (*) Is dit waarheid, en geen aankomende bewijzen, dan is het uitsluitend begunstigd van het niet, geen andere korpsen, noch van de zijde der bijrijckheid, noch van de zijde der koning, goed te heuren.

De schrijver des bedoelden briels heeft te bewijzen, dat, allians bij de Artillerie, zulk eene begunstiging niet bestaat. Op dat beynis kunt mij de volgende aamanking toepassen.

Om eens zaak juist op te stellen, moet men niet slechts het gedeelte derzelve voornemen, maar alledaagst alleen flat gedeelte nemen, wat in het belang eener aangenomen stelling spreekt. Om over de maatschappelijke begunstiging van eenig wapen (gesteld dat deze bestaan had) te oordeelen, moet men zich niet bij eenige maanden uitsluitend beperken, maar moet daartoe eenige achtervolgende jaren kiezen. Wijde men slechts de verschillende wapens in dezen eene vergelijkung maken, dan zoude men voor een tijdvak van eenige jaren, b. v. van 1814—1831, tabellen moeten samenstellen, gelijk Urd. correspondent slechts voor het ene jaar 1831 doet, en het zoude alsdan (aannemende, dat het principe daar hetzelfde is) uit de resultaten van alle deze tabellen moeten blijken, welk wapen het meest boven andere begunstigd is geweest.

Doch het principe zelf dezer beschouwing is niet geheel juist, want de artillerie, die organisatie der onderscheidene korpsen te bevestigen; want men moet hier inder in aamanking heuren, of de artillerie een plaats heeft; dan wel of bestaande oacaturen op de artillerie worden gorden. Dit alleen kan, mijns meijns, de maatschappelijke begunstiging eener predilectie voor het ene of het andere wapen, of de gewone plichtvervulling zijn het alleen de veraturen, die de artillerie een meer op bevordering geven. Het aanvullen van ppena plekken is tot eenen zin, de afdoeuing eener schuld, welke het gewone is, bij de vestelling eener korps-organisatie, met elk lid van dat korps aangaat. Geheel eene gunst; en geheel iets anders dan een begunstiging de afdoeuing der schuld jaren verschoven blijft.

Ik geloof niet, dat de Redactie van dit blad, tot eene of andere dergelyke beven andere voorttrekken wil. Ik kan er dus niet voor aan, om te beginnen, als waarvan hier boven gesproken is, te beginnen. Wijde men slechts rechter bevestigen, dan zoude men, om tot gegronde aankomende te komen, over het aangenomen tijdvak van 10 of 15 jaren, moeten oordeelen.

(*) Heel gendral de tactique.

